Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. listopadu 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným též přestupkem proti bezpečnosti těla dle § 411 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti výroku, odsuzujícímu stěžovatele pro přestupek lehkého ublížení na těle, namítá stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti dle § 281, čís. 10 tr. ř., že v krvácení z nosu, o němž prý ani nebylo zjištěno, jaké to krvácení bylo, lze spatřovati pouze viditelné známky, nikoliv však také následky, které lehké poškození tělesné dle § 411 tr. zák. vedle viditelných známek po sobě zanechati musí a které musí záležeti v porušení zdraví nebo v neschopnosti k povolání. V tomto případě mohlo by se prý tudíž jednati jen o přestupek dle § 496 tr. zák. Právní názor, jehož se stížnost dovolává, je sice v zásadě správný, stejně nepochybno však je, že pojmu »následků« ve smyslu § 411 tr. zák. vyhovuje každé i zcela nepatrné porušení zdraví, pokud se týče tělesné integrity. Rozsudkem u poškozeného zjištěné krvácení pak nasvědčuje bez ohledu na jeho stupeň a dobu trvání neklamně tomu, že políčkem, jemu od stěžovatele zasazeným, jisté, byť snad nepatrné porušení jeho zdraví pokud se týče tělesné integrity přivoděno bylo tak, že nalézací soud právem dospěl k závěru, že jeho tělesné poškození zanechalo po sobě nejen viditelné známky, nýbrž i následky.

Čís. 394.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Zmateční stížnost pro zachování zákona jest přípustna i proti nálezům soudů lichevních, třebas šlo pouze o přestupek správní.

V řízení pro správní přestupek překročení nejvyšších cen dle § 6 lichevního zákona nelze přihlížeti k cenám nabývacím.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr I 209/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona:

Nálezem lichevního soudu při krajském soudu v Čes. Budějovicích jako soudu odvolacího ze dne 16. září 1920 byl porušen zákon v ustanovení § 6 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Nálezem okresního jakožto lichevního soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. května 1920 byl řezník Vojtěch K. uznán vinným přestupkem § 6 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n. za to, že dne 18. března 1920 požadoval v Českých Budějovicích za 1 kg hovězího masa 18 Kč místo (úřední) nejvyšší ceny 15 K, stanovené vládním nařízením ze dne

2. ledna 1920, č. 22 sb. z. a n. K odvolání obžalovaného byl nález ten rozhodnutím lichevního soudu při krajském soudě v Českých Budějovicích jako soudu odvolacího ze dne 16. září 1920 změněn a Vojtěch K. dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sproštěn s odůvodněním, že maximální cena 15 K za 1 kg hovězího masa ve výsekovém prodeji jest příliš nízkou, nežli aby řezníci, dobytek draho kupující, se jí mohli říditi, ježto by jinak utrpěli sami škodu. Generální prokuratura podala proti tomuto rozhodnutí zmateční stížnost na ochranu zákona, dožadujíc se výroku, že svrchu uvedeným rozhodnutím odvolacího soudu lichevního byl porušen zákon v ustanovení § 6 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Nejvyšší jako zrušovací soud uvážil především otázku přípustnosti zmateční stížnosti ve smyslu §§ 33, 292 a 479 ř. tr. a rozřešil ji pro případ, o nějž jde, kladně uváživ toto: Dlužno za to míti, že nález předsedy soudu lichevního, jakož i odvolacího soudu lichevního, byť i šlo o přestupek správní, jest nálezem trestního soudu, neboť zákon čís. 568 z r. 1919 o trestání válečné lichvy jest doplňkem zákona trestního a i řízení před soudy lichevními dle zákona čís. 567 z r. 1919 jest doplňkem trestního řádu, dle něhož nutno postupovati. Dle § 9 tohoto zákona mohou z nálezu, vyneseného soudcem jako zástupcem úřadu správního veřejný obžalobce i obviněný podati odvolání, o němž rozhoduje odvolací senát, pouze jinak sestavený než odvolací senát řádný, v řízení, obdobném odvolacímu řízení ve věcech přestupkových. Povahou jest tedy lichevní soud soudem trestním i tehda, když rozhoduje o správních přestupcích a ježto dle § 33 tr. ř. lze proti nezákonným usnesením trestního soudu vznésti stížnost na záštitu zákona, není příčiny, by mimořádného toho právního prostředku užito nebylo i proti nezákonnému usnesení soudu lichevního, to tím spíše, ježto § 479 tr. ř. výslovně poukazuje na zmateční stížnost proti rozsudkům v řízení odvolacím, jehož, jak shora uvedeno, jest obdobně použíti i při správních přestupcích.

Ve věci samé pak dává nejvyšší jako zrušovací soud zmateční stížnosti generální prokuratury rovněž za pravdu. Dle § 6 lichevního zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. dopouští se správního přestupku, o němž dle § 5 zákona o lidových soudech pro trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. rozhoduje předseda soudu lichevního, kdo za předměty potřeby požaduje vyšší cenu, než jest nejvyšší cena, ustanovená pro tyto předměty podle §§ 17 a 18 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. nebo podle zvláštního ministerského nařízení. Podle § 6 vládního nařízení ze dne 2. ledna 1920, čís. 22 sb. z. a n. nesměla v době činu nejvyšší cena hovězího masa v drobném prodeji činiti více než 15 Kč za 1 kg, ale zemské politické úřady mohou, hledíce k místním poměrům cenu tuto přiměřeně snížiti. Dle § 1 nařízení presidenta zemské správy politické v Praze ze dne 22. ledna 1920, č. 46 sb. z. a n. byla nejvyšší cena hovězího masa v drobném taktéž na 15 Kč ustanovena. Z uvedeného plyne, že Vojtěch K. požaduje za 1 kg hovězího masa 18 Kč, dopustil se svrchu řečeného přestupku správního a že nálezem odvolacího soudu lichevního, kterým byl Vojtěch K. dle § 259, čís. 3 tr. ř. z obžaloby sproštěn, byl porušen zákon. Úvaha, z níž odvolací soud lichevní dospívá k sproštění obžalovaného, je pochybena, poněvadž norma § 6 lichevního zákona stanoví prostý trest za neposlušnost a nepřipouští námitek a obran odůvodňovaných v podstatě popíráním

správnosti a účelnosti nařízení, normou tou chráněného. Skutečná nemožnost uposlechnouti nařízení nebyla pak obžalovaným tvrzena, ani odvolacím soudem lichevním předpokládána. Přihlížeti však ku cenám nabývacím, je přípustno jen s hlediska skutkové podstaty přímého předražování ve smyslu § 20 čís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a § 7 zák.ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — dle § 6 čís. 3 lit. c) zák. posléze citovaného může současně dojíti ku stihání pro překročení maximální ceny i pro předražování — a i tu arci jen s tím omezením, že předražený nákup nemůže dojíti zřetele a nezbavuje zodpovědnosti. S hlediska § 6 však ani nákladů nabývacích dbáno býti nemůže; nepřipouští toho ani doslov ani účel zákona, jak patrno z vládní předlohy jeho (tisk č. 1548/19), dle níž zmíněné ustanovení má umožňovati rychlé a účinné stíhání překročování maximálních cen, zejména urychleným řízením mandatním, aniž se tím prejudikuje řízení soudnímu, jež se provede samostatně; důvodová zpráva právního výboru Národního shromáždění (tisk 1697/19) o zmíněném vládním návrhu pak, objasňujíc příčiny novoty, záležející v přikázání správních přestupků přednostům lidových soudů lichevních, poukazuje na to, že v řízení před řádnými soudy bylo nutno dovozovati pokud se týče vyšetřovati náklady pořizovací, z čehož a contrario nutně plyne, že v řízení o přestupcích, kdysi správních a nyní rovněž soudům přikázaných, námitka nákladů nabývacích místa nemá.

Čís. 395.

Smilstvem ve smyslu § 129 lit. b) tr. zák. jest každé bezprávné použití těla, třebas oděného, jiné osoby téhož pohlaví k předsevzetí úkonů, jimiž mají býti ukojeny chtíče.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr II 265/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti podle § 129 lit. b) tr. zák.

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný dal se koncem února 1920 večer v B. na ulici do řeči s neznámým jemu Aloisem Sch., že za řeči přehodil přes něj svůj široký plášť, líbal ho a sahal mu po přirození, pak (ježto náhodou knoflík u kalhot byl otevřen) i na holé přirození, až se mu hoch vytrhl a utekl. V téže době připojil se obžalovaný na ulici k neznámému jemu 15letému Rudolfu K-ovi a smluvil s ním dostaveníčko. Za několik dní po té večer potkal se s hochem, zavěsil se mu pod paždí, počal ho líbati a pozval ho na druhý večer na starý hřbitov. Tam mu pak sahal přes kalhoty na přirození, líbal ho a tlačil se na něho jako na ženu. Když se hoch tázal, proč to dělá, řekl obžalovaný, že je to jedno, jestli to dělá s děvčetem nebo sám, nebo s chlapcem, že on četl knížky, že se v tom již vyzná; co že mají dělat ti chudáci vojáci, kteří v poli nemají žádného děvčete. Zmateční stížnost obžalovaného, uplatňující s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., že pouhý dotek cizího údu pohlavního